

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Έν ὁδῷ Φλώσσα, ἀριθ. 15

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΓΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Απὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Μαρτίου
Έν τῷ ἔσωτ δρ. θ.—Έν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκοποί τῶν Μασσόνων πολλοὶ καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ πεπτωκότου Ἰουδαϊσμοῦ, ὑπὸ Παναρέτου Χ. Δουληγέρη. — Ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος ὑπὲρ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Θείων Γραφῶν. — Πού μένει ὁ Ἰησοῦς. — Ἀπὸ τῆς γλώσσης. — Τὸ καύχημα τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ πλουσίου. — Μελέτιος Βαγιανέλλης, Ἀρχιμανδρίτης, ὑπὸ Κ. Α. Διαληγμά. — Αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀμφισβητήσεις περὶ τῶν Κυριακῶν μαθημάτων, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἡ τιμωρία τῶν τέκνων. — Ὅργης συνέπειαι. — Ποικιλ. — Δήλωσις. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 21 καὶ 28 Μαρτίου. — Οἱ διδόντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως κατὰ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα.

ΣΚΟΠΟΙ ΤΩΝ ΜΑΣΣΟΝΩΝ ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΙ Ἡ ἀναστάσις τοῦ πεπτωκότου Ἰουδαϊσμοῦ

31. Ὁ Σεβάσμιος Μασσόνος Ν. Γαζής ἐν σελίδι 78 τοῦ Μασσονικοῦ περιοδικοῦ «Πυθαγόρας» τῶν μηνῶν Φεβρ. καὶ Μαρτ. 1897 ἀριθ. 2—3 λέγει ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς Μασσονίας εἶνε ἡ ἀναστήλωσις τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος: «Καιρὸς ἀδελφοί, ἀναφωνεῖ, νὰ ἀναστηλώσωμεν τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος.»

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ἐνοῇ ὁ κ. Γαζής ὅτι θεομαχεῖ λέγων ταῦτα, διότι καλεῖ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Μασσόνου ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι οἱ πολλοὶ εἶνε Ἰουδαῖοι, καὶ ἰουδαίζοντες, νὰ ἀναστήσωσι τὸν πεπτωκότα ἰουδαϊσμὸν κατὰ τὴν πρόγνωσιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ἐνεκα τῆς εἰδωλολατρίας του καὶ ἀσεβείας πρὸς τὸν ἀληθῆ Θεόν. Ἴδού τι προεῖπεν ἡ Ἁγ. Γραφή περὶ τῆς διασπορᾶς τῶν Ἰουδαίων εἰς τὰ ἔθνη καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος: «Ἐὰν δὲ ἀποστραφῆτε ἀποστραφῆτε ὑμεῖς, καὶ τὰ τέκνα ὑμῶν ἀπ' ἐμοῦ καὶ μὴ φυλάξῃτε τὰς ἐντολάς μου καὶ τὰ προστάγματά μου, ἃ ἔδωκα Μωϋσῆς ἐνώπιον ὑμῶν, καὶ πορευθῆτε, καὶ δουλεύσητε θεοῖς ἑτέροις καὶ προσκυνήσητε αὐτοῖς, καὶ ἐξαρῶ τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ τῆς γῆς ἧς ἔδωκα αὐτοῖς, καὶ τὸν οἶκον τοῦτον ὃν ἠγάσσα ἐν τῷ ὀνόματί μου ἀπορρίψω ἐκ προσώπου μου, καὶ ἔσται

Ἰσραὴλ εἰς ἀφάνισμόν, καὶ εἰς λάλημα εἰς πάντας τοὺς λαούς.» (Βασιλειῶν Γ.Θ'. 6).

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σαφέστατα προεῖπεν εἰς ἓνα τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τὴν παντελῆ καταστροφήν τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος κλπ. «Βάλετε, λέγει, τὰς μεγάλας ταύτας οἰκοδομίας: οὐ μὴ ἀφθεθῆ λίθος ἐπὶ λίθου, ὅς οὐ μὴ καταλυθῆ.» (Μάρκ. ιγ'. 2.)

Ἄλλ' ἐξάπαντος κατὰ τὴν συνήθειάν των θὰ ἐχυρωθῶσιν ὀπίσθεν τοῦ Μασσονικοῦ μυστηρίου, ὅτι ἐκλονοῦσι ὑπὸ τὸ γράμμα αὐτὸ κρύπτουσι ἄλλην ἐννοιαν, τὸ ὅποιον ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει οὐδένα δύναται νὰ ἀποπλανήσῃ, ἄλλως τε θὰ μετεχειρίσθωσιν τὸν τρόπον τοῦτον, κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν, ὅπως μὴ καταστήσωσι κατάφωρον ἀλληγορηματικὴν ἀσέβειαν τῆς προκειμένης.

Ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει φαίνεται πληρέστατα δεῖν οἱ Μασσόνου ἀπεστάτησαν τῆς χριστιανικῆς Πίστεως, μὴ τολμῶντες μέγιστα ἐν ταῖς στοαῖς των ὅπου ἀκωλύτως ἀναφέρεται ὡς κύριος σκοπὸς των ἡ ἀναστήλωσις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, οὐδὲ ἀπλῶς ὡς ἱστορικὴν ἀφήγησιν νὰ ἀναφέρωσι περὶ Χριστοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ. Τολμήσας δὲ ὁ κ. Γαζής ἀσεβῶς πρὸς ἀποπλάνησιν των πολλῶν Μασσόνων, οἵτινες οὐδὲ κἂν φαντάζονται τοὺς ἀντιχριστιανικοὺς σκοποὺς τῆς Μασσονίας, νὰ ὀνομάσῃ τὸν Χριστὸν «Μέγαν Διδάσκαλον τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ» κατελήφθη ὑπὸ φόβου μὴ θεωρηθῆ χριστιανὸς καὶ παρεξηγηθῆ ἡ πίστις καὶ ἀφοσίωσις του πρὸς τὸν Ἰουδοῦζοντα Μασσονισμόν, καὶ ἀνέκραξεν: «Ἐὰν τυχὸν παρίστανται ἐνταῦθα ἀδελφοὶ μὴ χριστιανοί, ἃς μὴ θορυβηθῶσιν ἐκ των λόγων μου γινώσκω τὰ ὄρια τῆς τεκτονικῆς γλώσσης: ὁμιλῶ περὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἰδανικοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ δογματικοῦ αὐτοῦ συστήματος.» (Ὁρ. «Πυθαγόραν» σελ. 62).

Ἐκ των τελευταίων δὲ τούτων λόγων τοῦ κ. Γαζή γίνεται πασιδῆλον πόσον ὑψηλὰ ἐκρέμασαν τὸν Χριστιανισμόν των οἱ ἀδελφοὶ Μασσόνου, ὥστε οὐ μόνον ἡ παρουσία ἀλλὰ καὶ ἡ φανταστικὴ σκιά Ἰουδαίου τινὸς ἀδελφοῦ των ἀρκεῖ νὰ ἐξέρρη μακρὰν των Μασσονικῶν ἀντρων καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα

Χριστός, τούς δε Σεβασμίους αυτών, ως και τον κ. Γαζήν να υποβάλει εις υποκλιναίς συγγνώμης πρό των Ιουδαϊκών φαρισμάτων· αλλά τότε, ω καλοί Μασσόνιοι χριστιανοί! αφού άπαιτείται γνώσις των όρων της τεκτονικής γλώσσας και άπαγορεύεται να όμιλήτε περί Χριστού και Χριστιανισμού, πού οι λόγοι του Σωτήρος ζητούντος όμολογίαν και πρό αυτού του μαρτυρίου και λέγοντος σαφώς και βητώσ «Πας ούν όστις όμολογήσει έν έμοι έμπροσθεν των ανθρώπων όμολογήσω κἀγώ έν αύτῳ έμπροσθεν του Πατρός μου του έν Ούρανοίς. Όστις δ' άν άρνήσεται με έμπροσθεν των ανθρώπων άρνήσομαι αυτόν κἀγώ έμπροσθεν του Πατρός μου του έν Ούρανοίς»; Τι λέγετε λοιπόν; έχουν ή δέν έχουν αντιχριστιανικόν χαρακτήρα και σκοπόν οι Μασσονιαί στοί;.

Τί έγινεν ο Χριστιανισμός του κ. Γαζή, όστις άφ' ενός μεν δέν τολμά να όνομάση τον Χριστόν, άφ' άλλου δέ αναλαμβάνων τα καθήκοντα του Σεβασμίου έν τη στοά του «Πανελληνίου», άπαγγέλλει κατανοκτικές εύχάς εις τον Μέγαν Αρχιτέκτονα! και διαβεβαίει λέγων «Υπόσχομαι να χειρισθώ την σφύραν ταύτην τιμίως και δικαίως και άμερολύπτως... και να προωγάγω τάς έργασίας της σεπτίς ήμῶν στοάς έπ' αγαθῶ ταύτης και του Τεκτονικού ήμῶν Τάγματος»; (σελ. 80). Πώς, αφού είνε και χριστιανός, δέν ζητεί μετά όμοίου ζήλου ούδέ λόγον άπλῶς κάμνει περί της προόδου και της σκοπιμότητος της έργασίας της Έκκλησίας; Πώς ως χριστιανός δέν ευχεται, έν όνόματι του χριστιανικού έν τῷ βαπτισματι όρκου, να παραδώσωμεν ζώσαν την χριστιανικήν πίστιν εις τά τέκνα μας, εις τάς έπερχομένας γενιάς, άλλ' εύχετα, λέγει, «Έν όνόματι του Τεκτονικού όρκου» και προσκαίει τους πιστούς Μασσόνους λέγων «Δεΐτε οι πιστοί, οι άληθεΐς, οι πεφωτισμένοι την ψυχήν, την καρδίαν και την διάνοιαν Τέκτονες! μη άφήσωμεν την δάδα εκείνην της σοφίας του ήμετέρου Τάγματος να σβεσθῆ έν ταις χερσίν ήμῶν, . . . όφείλομεν να παραδώσωμεν αυτήν άκτινοδόλον εις τά τέκνα ήμῶν πρός καθοδήγησιν των έπερχομένων γενεών» και εκφων άνακραυγάς «Είθε και τρίς είθε αι προσπάθειαι πρός επιτέλειαν του υπό των προγόνων μας κληροδοτηθέντος ήμίν μεγάλου έργου να επιδοκιμασθώσιν υπό των οικιών αυτών.»

32. Άλλ' όλον αυτόν τον άμετρον ζήλον και τάς ιστορικές ανακρίβειας άλλοι ειλικρινέστεροι του κ. Γαζή άδελφοί Μασσόνιοι άρκοδόντως μετριάζουσι δι' έντύπων επίσης φυλλάδιών, άποσταλόντων εις έμέ ταχυδρομικῶς παρά των ίδιων. Ούτοι διαφείδοντες την βεβαιώσιν του κ. Γαζή ότι ο Μασσονισμός είνε κληροδότημα των προγόνων μας! παραδέχονται ότι είνε βλάστημα δηλητηριώδους δένδρου ζένης γης, όστις άνεγεννήθη επίσης εις ζένην γην, ένεκα δηλητηριώδους χυμού άλλου όμοιας φύσεως δένδρου, του όποιου την εξαφάνισιν επιδιώκει. Ίδού τι αυτολεξεί λέγει το πρός έμέ σταλάν Α' έντυπον φυλλάδιον έν σελ. 2, «Ο Τεκτονισμός είνε ή Έταιρία εκείνη ήτις άνεγεννήθη να πατάξη

την του Καθολικισμού φαγέδαιναν, την άπειλήσαν δια της Ιεράς εξετάσεως την έλευθερίαν του κόσμου.» Άλλά τότε πρός τί να έντοπισθῆ παρ' ήμῶν το φοβερόν επιδημικόν νόσημα του Μασσονισμού, αφού έν έν τῷ ήμετέρῳ τόπῳ ούτε Παπισμός ούτε Ίερά Έξέτασις υπήρξέ ποτε ούδέ υπάρχει; Δέν είνε δε ύβρις και ουκοφαντία κατά της Έλληνικής Έκκλησίας και της νομοσύνης του Έλληνικού λαού να ταυτίζεται ή ήμετέρα Όρθόδοξος Έκκλησία με την Παπισκήν και υπό το πρόσχημα του προστάτου ο Μασσονισμός, δια των άσεβῶν διδαγμάτων και του παραδείγματος των άθίων και έν πλείστοις φυλάων διδασκάλων του, να επιφέρη την κατίπτωσιν του θρησκευτικού αίσθήματος έν τῷ Έθνει, και ως άκολουθίαν, δια πολλῶν μάλιστα επιβουλήν, την ταπεινώσιν της Έκκλησίας ήμῶν, του μόνου έρείσματος πάσης ζωής και προόδου;

33. Άλλά ατί είχες, λέγει, Γιάννη; τ' είχα πάντα» και αυτοι οι κύριοι έν τῷ Β' έντύπῳ φυλλάδιῳ των γενικεύουσι κατόπιν τον σκοπόν της Μασσονίας, λέγοντες ότι σκοπός αυτής είνε ή τελειοποίησις του ανθρώπου. «Διά των διδασκαλιῶν της!» και ή άποτροπή από παντός κινδύνου προερχομένου «Έκ διεστραμμένων διδασκαλιῶν.» ή Προφαιζόμενοι δε ότι τοιαύτας θεωροῦν τάς Παπισκὰς διδασκαλίας, άποπλανῶσι τους μη ειδότας την έαυτῶν πονηρίαν μηδὲ παραβαλόντας τάς διαφόρους αντιφατικές διαβεβαιώσεϊς αυτών, ως τάς ένταῦθα, με την αντίθετον όμολογίαν άλλων και του κ. Γαζή, όστις λέγει ότι ο Χριστιανισμός διεφθάρη έν τῷ θριάμβῳ του γενόμενος Έκκλησία, διότι τον ήθελε, φαίνεται, όρθολογιστικόν και ούχι έν δόγμασι, τά όποια δυσκολεύουσι τους εύγενείς έλευθεροτέκτονους να ένδύσιν και τον Χριστιανισμόν με δ,τι ένδυμα επιθυμεί ή ψυχή των, ως ένδύουσι και τον γυμνόν Αρχιτέκτονά των, κατασκευάζοντες εις βάρος αυτού ίδιους Δεκαλόγους και δημοσιεύοντες μάλιστα αυτούς ως έπραξεν ο έν Πάτρις Σεβασμίος της στοάς «Άχαϊκός Άστῆρ» κ. Κ. Λουκάς, έν τῷ «Νεολόγῳ» Κωνσταντινουπόλεως έν Αθήναις της 13 Δεβρίου 1898, πρός σαγήνευσιν των άνοήτων, δια των εύφήμων φράσεων τάς όποίας εσύλησαν ως επί το πλείστον εκ του Εύαγγελίου.

Πανάρετος Χ. Δουληγέρης

Ο ΑΓΙΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Διά να μη υπάρξη τις θέτων εις άμφισβήτησιν την ύπερ της αναγνώσεως των θείων Γραφῶν γνώμην του Ιεροῦ Χρυσόστομου την δημοσιευθεΐσαν έν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ κατά έλευθερίαν μετάφρασιν, ίδού δημοσιεύομεν αυτήν και εις το πρωτότυπον. «Δε την αναγνώσασιν έν προσοχῇ οι έχροιοί της αναγνώσεως των άγιων Γραφῶν παρά του Λαοῦ και δε μεταβάλωσι γνώμην.

«Τίς ήμῶν, εἰπέ μοι, έν οικίᾳ γενόμενος, πυκτίον έλαβε χριστιανικόν μετά χεΐρας, και τά εγκείμενα έπηλάθε, και ήρευνήσε την Γραφήν; Ούδαίς άν έχοι ταῦτα εἰπεΐν, άλλῆ

παττούς μεν και κύβους παρά τοίς πλείοσιν εύρήσαμεν όντας, βιβλία δε ούδαμοῦ, άλλὰ και παρ' άλλοις. Και οὔτοι δε τοίς οὔκ έχουσι όμοίως διάκεινται, δέσαντες αυτά και αποθέμενοι διά παντός έν κιβωτίοις, και ή πᾶσα αυτοίς σπουδή περί των ύμένων λεπτότητα, και το των γραμμάτων κάλλος, οὔ περί την ανάγνωσιν· οὔδε γάρ επ' όφελείας και κέρδους την κτῆσιν αυτών πεποιήνται, άλλὰ πλοῦτου και φιλοτιμίας επιδειξιν ποιούμενοι περί ταῦτα έσπουδάσασιν. (τοσαῦτη της κενοδοξίας ή υπερβολή!) οὔδενός γάρ άκούω φιλοτιμουμένου ότι οὔδε τά εγκείμενα, άλλ' ότι χρυσοίς έχει γραμμασιν έγγραμμένον. Και τί το κέρδος; εἰπέ μοι. Οὔ γάρ δια ταῦτα έδδθησαν αι Γραφαί, να έν βιβλίοις αυτάς έχωμεν μόνον, άλλ' να και έν καρδίαις αυτάς εγκολάσωμεν. Ως αυτη γε ή κτῆσις Ιουδαϊκής εστι φιλοτιμία, το έν τοίς γραμμασιν κατατίθεσθαι μόνον τάς έντολάς· ήμῖν δε οὔδε την αρχήν οὔτως ο νόμος έδδθη, άλλ' έν πλαξί καρδίας σαρκίνιας. Και ταῦτα λέγω οὔ καλύων βιβλία κεκτῆσθαι, άλλὰ και παραινώ τοῦτο, και σφόδρα εύχομαι· βούλομαι δε εξ εκείνων και τά γραμματα και τά νοήματα εις την διάνοιαν περιφέρεσθαι την ήμετέραν, να οὔτω καθάρηται δεχομένη την των γραμμάτων νόσην· εἰ γάρ έν οικίᾳ, ένθα άν Εύαγγέλιον ή κείμενον, οὔ τολμήσει προσελθεΐν ο Διάβολος, πολλῶ μᾶλλον ψυχῆς, νοήματα τοιαῦτα περιφερούσης, οὔκ ήφεται ποτε, οὔδε επιθήσεται δαίμων, ή άμαρτίας φύσις. Άγίασον τοίνυν την ψυχήν σου, άγίασόν σου το σῶμα, άει ταῦτα επί της καρδίας και επί της γλώσσης έχων· εἰ γάρ ή άισχρολογία καταρρυνοῖ, και δαιμονας καλεῖ, εὔδηλον ότι ή πνευματική ανάγνωσις άγιάζει, και την του Πνεύματος επισπάται χάριν. Θεΐαι εἰσιν επωδαί τά γραμματα· επάδωμεν τοίνυν έαυτοῖς και τοίς έν τῇ ψυχῇ πάθει τά άπ' εκείνων φάρμακα κατασκευάζομεν· άν γάρ ειδώμεν τίνα εστι τά αναγνωσκόμενα, μετά πολλῆς ταῦτα άκουσόμεθα της προθυμίας. Ταῦτα άει λέγω, και λέγων οὔ παύσομαι...» (Έκ της 32ας όμιλίας Χρυσόστομου έρμηνεύοντος τον Ιωάννην κεφ. δ' 13—20.)

ΠΟΥ ΜΕΝΕΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ.

Παρά την θάλασσαν της Γαλιλαίας περιεπάτει μόνος ο Ίησούς, ότε ήκουσε βιαστικά βήματα όπίσω του. Ήστράφη και ήρώτησε· — Τί ζητείτε; Και τῷ απήντησαν δι' άντερωτήματος· — Ποῦ μένεις; Ήσαν οι οὔτω έρωτώντες Άνδρέας ο άδελφός του Πέτρου, και άλλός τις, μαθηταί τότε και οι δύο Ιωάννου του Βαπτιστοῦ. Πόσοι άρα γε εξ ήμῶν των χριστιανῶν διακαίονται από την Ιεράν επιθυμίαν να γνωρίζωσι ποῦ μένει ο Κύριος αυτών και Σωτήρ; Εἰς τους έρωτησαντας αυτόν τότε απεκριθῆ· — Έρχεσθε και ίδετε. Ως δε λέγει ο Ιωάννης, «ήλθον και ειδον ποῦ μένει· και παρ' αυτῷ έμειναν την ήμέραν εκείνην.» (Ιωάν. Α. 40). Ήν και ήμεῖς ήρωτώμεν, θά έμάνθάνομεν ποῦ μένει. Προῦ μένεις Κύριε;

«Απεκριθῆ ο Ίησούς και εἶπεν... Ήν τις αγαπή με, τον λόγον μου τηρήσει, και ο Πατήρ μου αγαπήσει αυτόν, και πρός αυτόν έλευσόμεθα και μονήν παρ' αυτῷ ποιήσομεν» (Ιωάν. ΙΔ'. 23).

Ήνγαί των αδελφῶν μου! Δέν έχετε ανάγκην να τρέξητε σεΐς πρός τον Ίησούν· αυτός ο ίδιος περιμένει έν νευμά σας δια να έλθῃ και να μεΐνη παντοτεινά με σᾶς. Αγαπήσατέ τον, φυλάξατε τον νόμον του, χριστιανοί, και αυτός θα μεΐνη μαζί σας έν όσω ζήτε εις τον κόσμον αυτόν, δια να μεΐνητε πάλιν σεΐς μαζί του αιωνίως εις την εφθαρτον και ένδοξον βασιλείαν του Πατρός του.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

— Να ιδῶ την γλώσσάν σου. Και όταν ή γλώσσα είνε άκάθαρτος, ο Ιατρός έννοεί ότι έχομεν ανάγκην να καθαρισθώμεν. Τοιουτοτρόπως από την γλώσσαν, ήτοι από τους λόγους μας, Ιατρός των ψυχῶν έμπειρος έννοεί την κατάστασιν της ψυχῆς μας. Και τί λέγω Ιατρός; Ημεῖς οι ίδιοι δυνάμεθα να την έννοήσωμεν. Πώς; Βλέποντες την γλώσσαν μας, ήτοι προσέχοντες εις δ,τι επικάθηται επ' αυτής και εις δ,τι εκχύνεται εκ του στόματός μας. Βλέπεις ύβριν; βλέπεις κατάκρισιν; βλέπεις ουκοφαντίαν; βλέπεις δόλον; βλέπεις βλασφημίαν; βλέπεις κολακείαν; βλέπεις καύχησιν; βλέπεις ραδιουργίαν; βλέπεις διαβολήν, άργολογίαν, άισχρολογίαν, αυθάδειαν και άλλους λόγους πονηρῶν επιθυμιῶν να προχύνωνται από το στόμα σου; Τότε υπάρχουν ασφαλῆ σημεΐα, περί του ότι ή ψυχή σου άσθενεί και ότι έχεις ανάγκην ήθικῶ καθαρισμοῦ.

ΤΟ ΚΑΥΚΗΜΑ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΥΣΙΟΥ.

Πτωχός εΐσαι; Μη καταφρονήσης τον έαυτόν σου δια τοῦτο. Και μη εΐπης ατίποτε δέν είμαι. Ήν εΐσαι έν τῇ κοιλίᾳ, άλλὰ το πνεῦμα του Θεοῦ σε ύψώνει μέχρι των ούρανῶν. Εἶνε τι ύψηλότερον του Κυρίου αυτών; Άλλά και σῦ μέχρις αυτού έχεις κλησιν να ύψωθῆς. Τί μέγας της γῆς; και ισχυρός αυτής; και βασιλεύς και έξουσιαστής; Σῦ δε καυχᾶσι δια το ύψος σου, ήτοι δια το ύψος της χριστιανικής κλήσεώς σου, και δια το ύψος του Θεοῦ σου, υπερ δύναται να γείνη δια της πίστεως, της αγάπης, της χάριτος και ύψος ιδιόν σου. Πλούσιος δε εΐσαι; Ήν οι καπνοί της υπερηφανείας και του εγωισμοῦ σκοτίζουσι την ψυχήν σου, ταπεινώσου. Ταπεινώσου πολύ, ταπεινώσου βαθύως, ταπεινώσου άπείρωσ, ως αούδεν θεώρησε τον έαυτόν σου. Τί μόνον θέλει σε ύψελήσει; Η άρετή σου, εάν έχης. Άλλ' ο πλοῦτός σου θέλει διαρρεύσει, και ο άνεμος του χρόνου θα εκτινάξη τά χρυσᾶ του άνθη, και σῦ εις την άγέρωχον πορείαν σου ως άνθος θέλει μαρανθῆ. Ο Ιάκωβος άριστα έγραφεν εις την επιστολήν του· ακαυχασθῶ δε ο άδελφός ο ταπεινός έν τῷ ύψει αυτού, ο δε πλούσιος έν τῇ ταπεινώσει αυτού, ότι ως άνθος χόρτου παραλεύσεται. Ανέτειλε γάρ ο ήλιος σὺν τῷ καύσῳ, και εξήρανεν τον χόρτον, και το άνθος αυτού εξέπεσε, και ή εὐπρέπεια του προσώπου αυτού άπόλετο. Οὔτω και ο πλούσιος έν τῇ πορείᾳ αυτού μαρανθήσεται» (Ιάκωβ. Α'. 10—12).

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΒΑΓΙΑΝΕΛΛΗΣ

Τίς εἶνε ὁ Μελέτιος Βαγιανέλλης, ὅστις μεγάλως εὐηργέτησε τὸν Σύλλογον τῆς «Ἀναπλάσεως», ὅστις παρέχει δι' αὐτοῦ τὸν ἅγιον τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὸν θεῖον τοῦ Εὐαγγελίου λόγον εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν; Τίς ὁ ἀνὴρ, ὅστις δωρεῖται πολύτιμον δῶρον εἰς τὸ Γένος, τὰ Εὐαγγέλια, εἰς τὸ ἀρχέτυπον κείμενον καὶ εἰς σύντομον ἐρμηνείαν κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ προσευχῶν ἐκ τοῦ νοήματος ἐκάστου κεφαλαίου συντεταγμένων; Τίς ὁ καταβάλλων τὸν πρῶτον λίθον πρὸς ἵδρυσιν Ὁρθοδόξου Πανελληνίου Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας; Αἱ ἐρωτήσεις αὗται διασταυροῦνται μεταξὺ τῶν πανταχοῦ μελῶν τοῦ Συλλόγου

τῆς «Ἀναπλάσεως», μεταξὺ τῶν ἀνὰ πᾶν τὸ Ἑλληνικὸν ἀνεγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Εἰς τὸ κοινὸν τούτο ἐνδιαφέρον ἀπαντῶντες, ἰδοὺ δημοσιεύομεν σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρός, περὶ οὗ ἐξεφωνήθη τῇ κυριακῇ τῆς Ὁρθοδόξιας ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ, ἐν τῷ κεντρικωτάτῳ τῶν ναῶν τῆς Πρωτεύουσας, ἡ ἐπαναληφθεῖσα ὑπὸ πάντων δέησις «ὑπὲρ ὑγείας καὶ σωτηρίας τοῦ Μεγάλου τῆς «Ἀναπλάσεως» Εὐεργέτου Μελετίου τοῦ Βαγιανέλλη, ἀρχιμανδρίτου».

Ὁ Μελέτιος Βαγιανέλλης εἶνε πρεσβύτερος ἤδη ἑβδομηκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν. Καὶ Μελέτιος μὲν ἐπωνομάσθη ὕστερον,

ὅτε τῷ Θεῷ ἑαυτὸν καθιέρωσε. Τὸ δὲ πρῶτον Κωνσταντῖνος ἐκλήθη, τῷ 1826 ἐν Κύθῳ γεννηθεὶς ἐκ μητρὸς μὲν Κυθνιαίας, τῆς Μαρίας Πιτσάκη, πατρὸς δὲ Κυθωνέως, τοῦ Εὐστρατίου Βαγιανέλλη διασωθέντος ἐκ τῆς τῶν Κυθωνίων καταστροφῆς ὀλίγας πρὸ αὐτῆς ἡμέρας ἀναχωρήσας. Παιδάριον ἐτι παρέλαβον μετ' ἑαυτῶν τὸν υἱὸν Κωνσταντῖνον οἱ γονεῖς δι' ἀσφάλειαν ἀπὸ τῶν τότε κινδύνων μετοικήσαντες ἐκ Κύθου εἰς Αἴγιον καὶ ἐξ Αἴγιος εἰς Ἀθήνας. Ἑπταετῆς μύδις, δάκρυα ἔχυσεν ἐν Ἀθήναις ὁ Κωνσταντῖνος πικρὰ ἐπὶ τῇ θάφῃ τῆς προσφιλοῦς μητρὸς κοπτομένης τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἀνδρὸς εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου. Ἀπορφανισθεὶς πρῶτος αὐτὸς ἐν μέσῳ τεσσάρων ἄλλων ἀδελφῶν, παρελήφθη μετ' αὐτῶν παρὰ τῆς μητρὸς ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κύθον ἀποχωρησάσης. Ἐν μέσῳ ἀθῶν καὶ εὐλαβῶν νησιωτῶν τῶν τότε χρόνων ἀνετράφη τὰ νόματα τῆς εὐσεθείας διαυγῆ δαψιλῶς ἐμποτιζόμενος ὁ νεαρὸς Κωνσταντῖνος. Φοιτῶν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς νήσου, συμπράττων ἐν ταῖς ἀκολουθίαις τῶν ναῶν, ἀτρυτῶς μελετῶν, συντόμως ἀκροώμενος, κανονικῶν, ψάλλων, ἀεὶ ἀριστεύων καὶ ὑπέροχος ἄλλων ἀναδεικνύμενος, καθίστατο ὁ Κωνσταντῖνος ἡ τέρψις τῶν ἐκκλησιαζομένων, τὸ γόητρον τῶν διδασκάλων καὶ ἱερέων καὶ τὸ ἀγλαίσμα τῆς ἰδίας μητρὸς. Εἰς δ' ἱερὸς πόντος ἠυξάνετο σὺν τῇ ἡλικίᾳ ἐν τῇ νεαρᾷ ψυχῇ του, ὁ πρὸς τὴν μάθησιν καὶ τὴν ἱεροσύνην, ἕνα πεπαιδευμένος κληρικὸς μορφωθείς, εἰς τὴν πρόοδον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἀξιωθῆναι ποτε νὰ συντελέσῃ.

Μειράκιον ἦδη, ἀποπερατώντας τὰς ἐν Κύθῳ σπουδὰς ἐπεθύμει νὰ φοιτήσῃ εἰς τὸ ἐν Σύρῳ γυμνάσιον· ἀλλὰ ποῦ συντηρήσεως μέσα; Βαρῶς ἐστέναζεν ἡ μήτηρ ἀδυνατοῦσα ἐν τῇ χηρείᾳ καὶ ἀπορία αὐτῆς νὰ θεραπεύσῃ τὴν διαφλέγουσαν τὸν υἱὸν ἔφρασιν. — Ὑπαγε, υἱέ μου, εἶπε τέλος πρὸς αὐτόν, ὑπαγε μὲ τὴν εὐχὴν τῆς μητρὸς σου εἰς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ πατρὸς σου, καὶ ζήτησον εἰς Κυθωνίας ἔργον βιοπορισμοῦ.

Ἀποχαιρετίσας λοιπὸν ὁ Κωνσταντῖνος τὴν μητέρα, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὴν ἀγαπῶσαν αὐτὸν κοινωνίαν τῆς Κύθου, ἐπλευσεν εἰς τὴν κατάναντι τῆς Μυτιλήνης ἐν τῷ Ἀδραμυττηνῷ κόλπῳ περιήρημον πόλιν τῶν Κυθωνίων, ἀφ' ἧς παρήγορον φῶς ἐσελάγιζεν ἐν τῇ ἀσελίᾳ τοῦ Γένους νυκτὶ. Ἐντεῦθεν, προστάτην τὸν πρὸς πατρός θεῖον Ἀπόστολον Βαγιανέλλη ἐύραν, ἦλθε ὑπ' αὐτοῦ ὀδηγούμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν, συστάσει δὲ τοῦ μέγα τότε ἐν τοῖς Πατριαρχείοις καὶ παρὰ τῇ Πύλῃ ἰσχύοντος μεγάλου τῶν ἀνεκτόρων διερχομένου Δ. Σαμουράκη προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Μητροπολίτου Σοφίας Μελετίου τοῦ ἀπὸ Σίφνου. Εὐσταλῆς, καλλίφωνος, ἀγγράμματος, σάφρων, ἱερατικῶ διαφλεγόμενος ζήλῳ, καί περ τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας ἄγων, ἐχειροτονήθη τότε διάκονος ὁ Κωνσταντῖνος ὑπὸ τοῦ Γέροντος αὐτοῦ Μελετίου, Μελέτιος ὁμοίως μετονομασθεὶς.

Ἀρτίως τότε συστάσα ἡ ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴ Σχολὴ προσελίκευε τοὺς φιλομαθεῖς νέους τοὺς ἐπιζητούντας παιδείαν καὶ πρόοδον. Ὁ δὲ νεαρὸς διάκονος Μελετίου τοῦ Σίφνου Μελέτιος ὁ Βαγιανέλλης, ὡς ἔλαφος διψῶσα, ἐπέζητει νὰ δράμῃ ἐπὶ τὴν πηγὴν καὶ αὐτὸς τοῦ ὕδατος· καὶ ἐπίεισε μὲν

ἐκλιπαρῶν τὸν Γέροντα αὐτοῦ Μητροπολίτην· ἀλλ' οὗτος, ἀνελθόντος ἐπὶ τὸν πατριαρχικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ὁρόνον Ἀνθίμου τοῦ ἔκτου τῷ 1815, ἐξηναγκάσθη παρ' αὐτοῦ νὰ ἀπελθῇ εἰς Σύριον, πρὶν προλάβῃ νὰ εἰσαγάγῃ τὸν ὀμώμοτον Μελέτιον εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν.

Ὁ φιλομαθὴς ἱεροδιάκονος προσεκολλήθη τότε νῆα συστάσει τοῦ προστάτου αὐτοῦ Σαμουράκη παρὰ τῷ Μητροπολίτῃ Κυζικίου Ἰωακείμ τῷ Βφ. ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ὁ ἀκατάρθου δι' αὐτοῦ νὰ πληρώσῃ τὸν διάπυρον πόθον του· ἀλλὰ μάτην ὁ Κυζικίου, καίτοι μεγάλως ἐξετίμα τὸν Μελέτιον, εἰσήγαγεν ὁμῶς εἰς τὴν τῆς Χάλκης σχολὴν ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἴδιον ἀνεψιὸν Νικόδημον.

Ἀποτυχῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν Μητροπολιτῶν ὁ Μελέτιος, ἀλλὰ μὴ ἀπελπιθεὶς, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οὕτω δὲ τῷ 1848 καταφθάσας εἰς Σύρον, ἐνεγράφη εἰς τὸ τῆς νήσου Γυμνάσιον, ὅπου ἐν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐνθα ἐξηκολούθει τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ σπουδὰς.

Διορισθεὶς διὰ τὰ ἐπιζήλια αὐτοῦ προσόντα ἀρχιδιάκονος ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ καθηγητῆς ἐν τῷ γυμνασίῳ, συνετήρει ἀνέτως μητέρα, καὶ ἀδελφὸν ἐν Ἑρῳπότῃ, καὶ ἀνεψιούς καὶ συγγενεῖς. Ἐίχεν ἤδη ἀποπερατώσῃ τὰς πανεπιστημιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς καὶ ἐκέκτητο τὸ ἐπ' αὐταῖς πολύτιμον πτυχίον, ὅτε ἐξηναγκάσθη ὑπὸ τῆς ἐνοικήσεως ἐν Ἀθήναις χολέρας νὰ καταφύγῃ αὐθις εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἐνταῦθα ἀναδεχόμενος τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐν Ὑψωμαθελείοις ἑλληνικῶν σχολείων καὶ ἐπὶ τριετίαν εὐδοκίμως ἰθύνων αὐτά, ἀπεστάλη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνου τοῦ ἀπὸ Σιναίου ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ.

Συναριθμηθεὶς μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Σινᾶ, διαπρέπων διὰ τὴν παιδείαν καὶ ἀρετὴν αὐτοῦ ἐν μέσῳ τῶν πατέρων, διδάσκων αὐτοὺς, νουθετῶν, πάντων ἐπιμελούμενος, τοσοῦτο παρὰ πάντων ἠγαπήθη, ὥστε καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχιερέως καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων πάντων ἀπεκαλεῖτο «Ὁ πατὴρ μας»· τῷ δὲ 1860 διακινδυνευόντων τῶν ἐν Ῥωσίᾳ συμφερόντων τῆς Ἱερᾶς τοῦ Σινᾶ Συνάξεως ἐθεωρήθη ὁ ὑπὲρ πάντας ἰκανώτατος νὰ δράμῃ πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν ὅθεν ὁμοθυμῶν γνώμη ἀπεστάλη εἰς Κίεβον.

Ὁ γνωρίζων εἰς ποῖαν διετέλει κατάστασιν τὸ ἐν Κίεβῳ Μετόχιον τοῦ Σινᾶ, πῶς δὲ διήκνησεν αὐτὸ ἔκτοτε μέχρι σήμερον ἐπὶ σχεδὸν τεσσαρακονταετίαν καὶ εἰς εἶνα ἀκμήν ἤγαγε πολλαπλασιάσας τὰς ἐξ αὐτοῦ προσόδους τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ὁ σεπτὸς ἀρχιμανδρίτης, ὁ γνωρίζων πόσων ὀφελειῶν πρόξενος ἐγένετο εἰς τοὺς ἐν Ῥωσίᾳ ὁμογενεῖς καὶ εἰς πόσα συνέδραμεν ἀγαθὰ ἔργα, αὐτὸς μόνος δύναται νὰ ἐκτιμῆσῃ δέοντως τὸν γεραρὸν ἄνδρα, τὸν ἐπ' ἐσχάτων εὐεργέτην μέγαν τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως», τὸν ἐπαξίως κεκοσμημένον διὰ Ῥωσικῶν καὶ ἑλληνικῶν παρασῆμων, τὸν καταβαλόντα τὸν πρῶτον θεμέλιον λίθον πρὸς ἵδρυσιν Ὁρθοδόξου Πανελληνίου Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας, οὗ τὴν σεβασμὶν εἰκόνα ἀνωτέρω προβαλλόμεθα.

Ἄλλὰ περὶ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ταύτης εὐεργεσίας ἡ

γράφωμεν λεπτομερῶς, ὅταν σὺν Θεῷ κυκλοφορήσῃ μετ' ἄλλο-
γον εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν ὁ πρῶτος τόμος τῆς
δαπάνῃ αὐτοῦ γινομένης τοῦ κατὰ Μπυθίων Ιεροῦ Εὐαγγελίου
ἐκδόσεως ἐν πρωτοτύπῳ κειμένῳ μετὰ συντόμου ἐρμηνείας
καὶ προσευχῶν.

Κ. Α. Διαλυσμας

ΔΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΙ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΕΙΣ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Γ'

Εἶδομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὅτι ἡ πρῶξις τῆς ἀρ-
χαίας Ἐκκλησίας εἶχε καθιερώσει καθημερινὴν πρὸς τὸν λαὸν
διδασκαλίαν. Εἶδομεν προσέτι ὅτι ἡ ἑκτὴ Οἰκουμένη Σύνο-
δος διὰ τοῦ ΙΘ' Κανόνος αὐτῆς ἐθέσπισεν ὅπως ἐξαιρέτως
μὲν ἐν ταῖς Κυριακαῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ ἡμέρᾳ κηρύτ-
τῆται ὁ θεῖος λόγος.

Ἦδη ἔρωτῶ.
Ἐάν, ὡς θέλει ὁ Ὁρθόδοξος τῆς «Νέας Ἐφημερίδος»
Κωνσταντινουπόλεως, μόνον ἐν τοῖς ναοῖς καὶ σινημιμένως
μετὰ τῆς κοινῆς λατρείας πρέπη νὰ διδάσκῃται ὁ λαὸς τὰ
βήματα τοῦ Εὐαγγελίου, πῶς θὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ ΙΘ' Κανὼν τῆς
ἑκτῆς Οἰκουμένης Συνόδου, καὶ πῶς θὰ ἀναζήσῃ ἡ ἀρχαία
Πρᾶξις τῆς ἐκκλησίας τοῦ καθημερινῷ κηρύγματος; Ἀ-
δυναταὶ ὁ λαὸς νὰ συνέρχῃται καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τοὺς
ναοὺς πρὸς κοινὴν λατρείαν καὶ ἀκράσιν εὐαγγελικῆς δι-
δασκαλίας;

Ἄτυχῶς εἶνε γνωστὸν ὅτι ὡς ἔχουσιν αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐρ-
γασίας, ὑπάρχουσι πολλοί, οἵτινες καὶ κατ' αὐτὰς τὰς Κυ-
ριακάς δυσκολεύονται νὰ ἐκκλησιασθῶσιν. Ὅχι διότι δὲν θέ-
λουσιν, ἀλλὰ διότι δὲν δύνανται. Ἐάν δὲ σήμερον ἀπεπειρά-
μεθα νὰ ἐκλύσωμεν τὸν λαὸν καθ' ἡμέραν εἰς τὴν Ἐκκλη-
σίαν, ὅπως λατρεύῃ ἐν κοινῷ τὸν Κύριον καὶ ἀκούῃ τὴν θεῖον
λόγον, ἡ ἀπόπειρα θὰ ἐστέρητο ὑπὸ πανηγυρικῆς ἀποτυχίας.
Ὅταν ὁ ζήλος τῶν πιστῶν ὑπεραιξήσῃ καὶ οἱ διευθύνοντες τὰς
ἐργασίας συναρμολώσωσιν αὐτὰς πρὸς τὰ καθήκοντα τῆς καθη-
μερινῆς κοινῆς λατρείας, θέλει καταστῆ δυνατὸν νὰ ἐφαρμο-
σθῇ εἰς τὰς λατρευτικὰς συνάξεις τῶν ναῶν ὁ ΙΘ' Κανὼν τῆς
Σ' Οἰκουμ. Συνόδου. Ἀλλὰ μέχρις οὗ κρατῇ τὸ καθεστὸς,
καθ' ὃ ἐγειρόμενοι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ δράμωμεν δι' ὅλης
τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ἐργασίαν μας, διαθέτοντες ὑπὲρ αὐτῆς καὶ
μέρος τῆς νυκτός, ἢ καθ' ἑκάστην παρουσίᾳ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν
ἐν τοῖς ναοῖς κοινὴν λατρείαν εἶνε ἀπλῶς πῶτος εὐσεβῆς.

Πρέπει λοιπὸν διὰ τοῦτο νὰ περιορισθῇ τὸ θεῖον κήρυγμα
μόνον εἰς τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἐπισημοτέρας τῶν εορτῶν;
Ἀλλὰ τότε τί γίνεται ὁ Κανὼν τῆς ἑκτῆς Οἰκουμένης
Συνόδου, ὁ ἐπιτάσων ὅπως ὁ λαὸς καθ' ἡμέραν διδάσκῃται;
Ἐπὶ τούτου θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχον μίαν εἰλικρινῆ καὶ εὐθεῖαν
ἀπάντησιν τοῦ Ὁρθόδοξου.

Κατ' ἐμὲ ἡ λύσις εἶνε ἀκλουστάτη. Ἡ διδασκαλία δύνα-
ται νὰ εἶνε καθημερινή, ὅταν δεχθῶμεν ὅτι ἡ κοινὴ λατρεία

δὲν εἶνε ἄρα αὐτῆς ἀπαραίτητος. Καὶ ἐπειδὴ οὐδεμία Σύνο-
δος ἐθέσπισε τοιοῦτον ἄρα, καὶ ἐπειδὴ ἡ Πρᾶξις τοῦ Κυρίου
ἡμῶν καὶ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ἐπιτρέπει τὸ κηρύττειν
καὶ ἐκτὸς τῆς κοινῆς λατρείας, ἀπορῶ πῶς εὐρίσκονται ἄν-
θρωποι, οἵτινες ἐν ὀνόματι δέθεν τῆς Ὁρθοδοξίας πολεμοῦσι
τὴν τοιαύτην διδασκαλίαν, ἀπορῶ δὲ περισσότερο διὰ τὸ ὅτι,
ἐνῷ σκανδαλίζονται ἐξ αὐτῆς, δεικνύονται περισσῶς ἀτάρα-
χοι, ἀκόμη δὲ καὶ εὐχαριστήμενοι, ἐάν, κρατούσης τῆς δο-
ξασίας των, καθιερωθῇ ἡ καταπάτησις βητῆς καὶ ἐπιτακτι-
τῆς διατάξεως τῆς Σ' Οἰκουμένης Συνόδου.

Ὁ Ὁρθόδοξος τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» ἄς λάβῃ τὴν
καλωσύνην νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του καὶ εἰς τὰ ἑξῆς.

Πρῶτον· εἰς πολλὰς πόλεις ὀρθόδοξοι ὑπάρχουσι καὶ
ἐτερόδοξοι. Οὗτοι δὲ δὲν ἔρχονται μὲν εἰς τοὺς ναοὺς μας,
δύνανται ἑμῶς νὰ ἔλθωσιν εἰς αἰθούσας Συλλόγων καὶ σχο-
λείων, συμπεφυρμένοι μετὰ λαοῦ Ὁρθόδοξου, καὶ ἐκεῖ ν' ἀ-
κούσωσιν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν. Τοιοῦτοτρόπως ἐν Σύριπ πρὸ
τριακτίας ἤκουον ἰδικὰ μευ μαθήματα καθολικοὶ τῆς Σύρου,
ἐν Πειραιεῖ δὲ τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα τοῦ Τμήματος τῆς
«Ἀναπλάσεως» εἴλυσαν καὶ τοὺς ἐκεῖ εὐαριθμούς ἀκροατὰς
καὶ ὁπαδοὺς τῶν λεγομένων Εὐαγγελιστῶν. Τεῦτο ἄρα γέ,
ὅπερ καὶ ἀλλαγῶν πιθανὸν νὰ συμβαίῃ ἢ νὰ συμβῇ δύναται,
εἶνε ἐναντίον πρὸς τὰς παραδόσεις, πρὸς τοὺς κανόνας καὶ
πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας;

Δεύτερον· πολλαχοῦ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἴκουμ. Πα-
τριάρχου ὑπάρχουν Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι ἐτερόγλωσσοι.
Ποῦ ν' ἀκούσωσιν οὗτοι κήρυγμα; Εἰς τὴν κοινὴν λατρείαν;
Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐνοήσωσιν. Καὶ ὁ φωτισμὸς των τότε; καὶ ἡ
οἰκοδομὴ των; καὶ ἡ σωτηρία των; Πράττουσι λοιπὸν ἔργον
ἀντορθόδοξον ἔσονται ἐν Κωνσταντινουπόλει, Σμύρνῃ καὶ ἀλλα-
χοῦ μεταδίδουσι καὶ πρὸς τὰς ψυχὰς ταύτας, ὑπὲρ ὧν Χρι-
στός ἀπέθανεν, ἐν αἰθούσαις Συλλόγων καὶ Σχολείων, τὴν
εὐαγγελικὴν γνῶσιν καὶ ἀλήθειαν; Καὶ πρὸς τὰς παραδόσεις
τῆς Ὁρθοδοξίας σύμφωνον θὰ ἦτο τὸ ν' ἀφειθῶσιν οὗτοι εἰς
ἄγνοιαν, εἰς ἐγκατάλειψιν, εἰς ἀπώλειαν, γείνωσι δ' οὕτω
εὐδαίωτοι ὑπὸ ἐναντίων ἐνεργειῶν;

Ὁ Ὁρθόδοξος τῆς «Νέας Ἐφημερίδος», ἀναγνωρίζων
τὴν ἀνεπάρκειαν μόνου τοῦ ἐν τοῖς ναοῖς κηρύγματος, φρονεῖ
ὅτι νὰ συμπληρωθῇ αὐτὸ πρέπον εἶνε κατ' οἴκους διδασκαλία
καὶ νοηθεῖα ἰκανῶν καὶ ἀξίων ἱερέων, προτρέπει δὲ ὅπως ἡ
Ἐκκλησία, αἴρουσα τὴν προστασίαν τῆς ἀπὸ τῶν Κυριακῶν
μαθημάτων, ὡς ἀντικειμένων εἰς τὴν ὀρθόδοξον τάξιν,
μεριμνήσῃ περὶ μορφώσεως τοιούτων ἱερέων.

Ὅτι καὶ ἡ φροντίς αὕτη εἶνε ἀξία νὰ ἐφελευσθῇ σπουδαίως
τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς Ἐκκλησίας οὐδεὶς ἀμφι-
σβητεῖ. Ἀλλὰ μετὰ τὰ εἰρημένα δὲν δύναμι νὰ ἐνοήσω
κατὰ τί βλάπτει τὸ νὰ ἐπιζητῇ ἡ Ἐκκλησία τὸν φωτισμὸν
καὶ τὴν οἰκοδομὴν διὰ περισσοτέρων μέσων, τὰ ὅποια εἶνε
πάντοτε ἐπαρκέστερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα. Ἀπορῶ μά-
λιστα πῶς ἡ νοημοσύνη τοῦ Ὁρθόδοξου δὲν ἐπρόσεξεν εἰς
τὸ ὅτι ἡ κανονικότης τῆς κατ' οἴκους διδασκαλίας ἐπιπρω-
νέει τὸ κανονικὸν τῆς ἐν Συλλόγοις καὶ Σχολείοις θρησκευτι-
κῆς πρὸς τὸν λαὸν διδασκαλίας. Ἐάν δὲν ἀμαρτάνῃ ὁ ἱερεὺς

ὅστις, ἐξω τοῦ ναοῦ καὶ κεχωρισμένως ἀπὸ τῆς κοινῆς λα-
τρείας, διδάσκει ἐν οἴκῳ καὶ νοητεῖται τὰ μέλη μιᾶς οικογε-
νείας, ὅθ' ἡμάρτανεν ἄρα γέ ἐάν τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς νο-
ηθείας του ἐξηκολοῦθαι, ἀφοῦ προσήλθον καὶ ἄλλαι οικογε-
νείαι καὶ ἀπετέλεσθη κύκλος εὐρύτερος ἀπαρτίζων πάλιν μίαν
ἐν Χριστῷ οικογένειαν, καὶ ὅθ' ἐπερίστωσε σοβαρότητά τινα
λέγων ὅτι παύει τὴν διδασκαλίαν, διότι ἢ ἐν τῷ οἴκῳ πα-
ρουσία καὶ ἄλλων οικογενειῶν ἐξάγει αὐτὴν τοῦ στενωτέρου
οικογενειακοῦ κύκλου, καὶ ἀν-τὶ διδασκαλίας κατ' οἶκον δη-
μιουργεῖται διδασκαλία κοινὴ, ἣτις ἀντίκειται πρὸς τὴν ὀρ-
δόδοξον τάξιν; Καὶ ἂν ἀκόμη πλείονες οικογένειαι ἀφροισθῶ-
σιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, παρατύχη δ' ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ ἱερεὺς καὶ
παρακληθῇ νὰ διδάξῃ πάντας τοὺς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἡθροισμένους,
θὰ ἔχῃ τὰς ἀρὰς τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ ἱερεὺς οὗτος ἐάν δεχθῇ,
καὶ θὰ εἶνε συμφωτότερον πρὸς τὴν ὀρθόδοξον τάξιν ἐάν
θεωρήσῃ ὅτι πρὸς οικογενεῖς ἀθρόας δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐξω
τοῦ ναοῦ διδασκαλία; Καὶ ὅταν λοιπὸν ἀθροίζονται, ἐν αἰ-
θούσῃ τινὶ Συλλόγου ἢ Σχολῆς πλείονες οικογένειαι καὶ
πλείονες ἀδελφοί, ὅπως ἀκούσωσι λόγον Κυρίου, εἶνε ἐγ-
κλημα ἢ πρὸς αὐτοὺς διδασκαλία, εἶνε ἀντορθόδοξον τὸ νὰ
διέλθωσι τὴν ἐσπέραν διδασκόμενοι; καὶ θὰ ἐξυπηρετηθῇ ἡ ὀρ-
θοδοξία, ἐάν ἀφειθῶσι νὰ διέλθωσι τὴν ὥραν των εἰς τὰ κα-
φενεῖα ἢ εἰς ἄλλα παρόμοια κέντρα, ἀφοῦ κατὰ τὰς κρατού-
σας συνηθείας, αἵτινες δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ ὑπερνηκῶσιν,
ὀλγοὶ στέργουσι νὰ διέλθωσι πᾶσαν τὴν ἐσπέραν κατ' οἶκον,
ὀλιγώτεροι δὲ εἶνε οἱ συνεθίζοντες νὰ ἐγκύπτωσιν ἰδιαιτέρως,
μετὰ τὸν κόματον τῆς ἡμέρας, εἰς μαλέτας θρησκευτικὰς;

Ποῦ δὲ οἱ ἱερεῖς σήμερον οἱ δυνάμενοι νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς
ἰδιαιτέρων κατ' οἶκον διδασκαλίαν; Οἱ πέντε, οἱ ὀκτώ, οἱ
δέκα, δὲν δύνανται νὰ ἐπιτελέσωσιν ἔργον, πρὸς τὸ ὅποιον
θὰ ἐχρειάζοντο ἑκατόν, καὶ ἂν δ' ἀκόμη ἀπὸ σήμερον ληφθῶσι
πάντα τὰ μέτρα μορφώσεως ἱερέων διδασκτικῶν, καὶ τοιούτων,
ὥστε νὰ τοῖς εἶνε εὐκόλος ἡ οικογενειακὴ ἐμπιστοσύνη, πολ-
λαὶ πρέπει νὰ παρελθῶσι δεκάδες ἐτῶν, ὅπως ἐφαρμοσθῇ κατὰ
τρόπον, ὅπωςδὴποτε ἀποτελεσματικόν, τὸ μέτρον τῆς κατ'
οἶκον διδασκαλίας. Καὶ τοῦτο καθιστᾷ ἐτι μᾶλλον χρήσιμον
καὶ ἀπαραίτητον τὴν ἐν αἰθούσαις Συλλόγων καὶ Σχολείων
διδασκαλίαν, διότι δι' αὐτῆς ὀλιγοὶ κήρυκες ἐν κοινῇ συρροῇ
διδάσκουσι ταῦτοχρόνως πλείονας καὶ νοητεῦσιν αὐτούς.

Μετὰ πάντα τὰ ἐν τρισὶν ἄρθροις ἐκτεθέντα οὐδεμία, νο-
μίζω, δύναται νὰ ὑπολειφθῇ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι ἢ ἐν αἰ-
θούσαις Συλλόγων καὶ Σχολείων διδασκαλία, ὅχι μόνον εἰς
τὴν ὀρθόδοξον τάξιν δὲν ἀντίκειται, ὅχι μόνον οὐδεμίαν βλά-
πην δύναται νὰ φέρῃ, ἀλλὰ καὶ ὀρθοδοξοτάτη εἶνε καὶ ὡς
ισχυρότατον καὶ ἀποτελεσματικώτατον μέσον δύναται νὰ
χρησιμεύσῃ πρὸς ἀκραιότεραν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐν
ἐποχῇ μάλιστα, καθ' ἣν παντοῖαι ψευδοδιδασκαλίαι διὰ πολ-
λῶν μέσων διαδίδονται παρασύρουσι πολλοὺς εἰς ἀπιστίαν ἢ
ἀμφιβολίαν, παντοῖαι δ' ἐνεργεῖαι ποικιλοτρόπως ἀπειλοῦσι
τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἢ προσπάθεια ὅπως θεωρηθῇ ὑπο-
πτώς ἢ πρὸς τὸν λαὸν τακτικὴ θρησκευτικὴ διδασκαλία, ἢ ὑπο-
βοηθῶσα καὶ συμπληρωσα τὸ κήρυγμα τῶν ναῶν, εἶνε προσ-
πάθεια, ἣτις εἰς οὐδένα Ὁρθόδοξον ἀρμόζει, ἐάν δὲ ἐπετύγ-

χάνει, ὅχι μόνον δὲν θὰ ἠσφαλιζέτο ἡ Ὁρθοδοξία, ἀλλὰ καὶ
οὐδεὶς θὰ ἐξήρκει θρήνην, ὅπως ἐπὶ ζῶντι πενήθσωμεν διὰ τὴν
συμφορὰν τῆς.

Ἀναγνώστης τις τῶν κατὰ τῶν Κυριακῶν μαθημάτων
ἄρθρων τοῦ Ὁρθόδοξου τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» ἐξέφρασε
πρὸς με τὴν ὑπόνοιαν μὴ ὃ γράψας αὐτὰ εἶνε μασσοῦνος θε-
ρυβηθεὶς διὰ τὴν ἐνίσχυσιν, ἣν ἀπὸ τῶν μαθημάτων τούτων
ποριζέται ἡ Ἐκκλησία, καὶ θελήσας ὑπὲρ τὸ πρόσχημα ζυ-
λωτοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ν' ἀντιδράσῃ πρὸς αὐτά. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ
δὲν συμμερίζομαι τὴν ὑπόνοιαν ταύτην, θεωρῶ δὲ ὅτι τὰ περὶ
ὧν ὁ λόγος ἄρθρα ὑπεγγόρευσεν ἀντιλήψις σφαλέρᾳ. Ἀλλὰ δὲν
δύναμι καὶ νὰ μὴ διακηρύξω ὅτι ὑπάρχουσι πλάναι ἀσυγ-
γνωστοί, αὐτόχρημα ἐγκληματικά, ὃ δ' ἀναλαμβάνων νὰ
καταπολεμήσῃ ἐν τῶν κυριωτέρων μέσων τῆς ἀναζωπυρώσεως
τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμῶν συναίσθηματος καὶ ζητῶν ν' ἀφαιρέσῃ
ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν τῶν ἰσχυροτέρων αὐτῆς ὄπλων,
ἠμπορεῖ μὲν νὰ ὑπογράφῃται Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ ἀνεπιγνώ-
στως καταντᾷ ὀρθόδοξος ἰδίῳ εἶδους, τὸν ὅποιον τρυφερώ-
τατα καὶ ἀδελφικώτατα θὰ ἐνηγκαλιζέτο ὡς κάλλιστον σύμ-
μαχον ὃ φανατικώτατος τῶν ἀσεβῶν.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ.

Τιμωρεῖτε τὰ τέκνα σας, ἐάν τὰ ἀγαπᾶτε. Ὁ Σολομὼν
εἶπεν ὅτι «ὅς φιλεῖται τῆς ἐκτου βλαπτικῆς μισεῖ τὸν υἱὸν
αὐτοῦ.» Ἀλλὰ τιμωρεῖτε τὰ τέκνα σας ἐν φρονήσει καὶ δι-
καιοσύνῃ καὶ ἀγάπῃ, ἣτοι ὅταν πρέπη καὶ ὅπως πρέπει.
Προσπαθήσατε νὰ δειχθῆτε ἐν τῇ τιμωρῇ σεβαστοί, χωρὶς νὰ
φανεῖτε σκληροί. Προσπαθήσατε νὰ τὰ κἀμητε νὰ κλοῦσωσιν
ὅχι τόσον διότι τὰ ἐδείρατε, ὅσον διότι σᾶς ἔφεραν εἰς τὴν
ἀνάγκην νὰ τὰ δείρατε. Προσπαθήσατε νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι τὰ
τιμωρεῖτε, διότι τὰ ἀγαπᾶτε, καὶ ὅχι διότι εἰσθε ἰσχυρότεροι,
διότι ὑπέκειτε εἰς τὴν στοργὴν σας, καὶ ὅχι διότι παρασύρε-
σθε ἀπὸ τὰ νεῦρά σας, καὶ θὰ ἔζητε ὅτι ἡ συνταγὴ αὕτη θὰ
ἔχῃ πολὺ γρηγόρη τὰ θυμῶνά ἀποτελέσματά τῆς. Μὴ
τιμωροῦντες αὐτὸ σκληρῶς, ὅθ' τὸ κἀμητε ἐχθρόν σας. Τιμω-
ρήσατέ το μετ' ἀγάπης, καὶ αὐτὸ σιγά-σιγά διορθωνόμενον
θὰ σᾶς ὑπακούῃ ὅχι τόσον διότι θὰ σᾶς φοβῆται, ὅσον διότι
θὰ σᾶς ἀγαπᾷ.

ΟΡΓΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Προσπαθεῖτε, εἴτε λέγατέ τι εἴτε πράττετε, νὰ εἰσθε κύριοι
τοῦ ἐκτου σας. Ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ εἶνε μεθῆ τις καὶ
τυραννία καὶ ἀπόνοια τῆς ψυχῆς, ἣτις ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν
παθῶν τούτων, καὶ τὸν λογισμὸν θυσιάζει καὶ τὴν ἀγάπην
φυγαδεύει καὶ τὴν δικαιοσύνην καταπατεῖ. Ὁ Σολομὼν εἶπεν
ἐξ ὀνόματος ἀνὴρ πράττει μετὰ ἀβουλαίας. Ὁ Παῦλος ὅτι
αἱ ἀγάπη οὐ παροξύνεται. Καὶ ὁ Ἰάκωβος βεβαιώνει ὅτι
ἀόργη ἀνδρὸς δικαιοσύνην Θεοῦ οὐ κατεργάζεται. Ἐάν
βλέποντες μεθύσωσιν καὶ παρὰφρονα τὸν εἰκτεροῦμεν. Ἄλλ'
εἶνε τάχα τίποτε ὀλιθερώτερον ἀπὸ τὸ νὰ καλλιεργῶμεν οἱ
ἴδιοι εἰς τὸν ἑαυτὸν μας τὴν μέθην καὶ τὴν παραφροσύνην
τῆς ὀργῆς.

Εν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ
ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΑΣΣΟΝΙΑΣ
Ο ΚΑΤΑΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Εὐφροδύνως ἀγγέλλομεν ὅτι ἀνέρωσεν ἐντιλῶς ἀπὸ νόσου
ἑξέως ἡ Α. Θ. Π. ὁ Ὀκτωμ. Πατριάρχης Κωνσταντίνος
ὁ Ε΄.

— Μετὰ χαρᾶς ἐπίσης ἐπληροφόρημεν ὅτι ἐμπνέει με-
ζονὰς ἐλπίδας ἡ κατάστασις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ πρῶτον ἐν
Κωνσταντινουπόλει. Ἰωακείμ Ι΄, περὶ οὗ ἠγγέλθη ὅτι προ-
σεβλήθη ἐν Ἁγίῳ Ὁρει, ἐνθὺ ἐφρησυχάζει, ἐκ καρδιακῆς συμ-
φορήσεως.

— Ὁ ἱεροκέρυξ τοῦ νομοῦ Ἀρτης πνευστολ. ἀρχ. κ.
Σεράφειμ Δουβούτης ἀνέλαθε καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἐν
Ἀρτη στρατοῦ, ἀπὸ πολλοῦ δὲ διδάσκει κατὰ Κυριακὴν ἐν
τῷ φρουρίῳ τῆς πόλεως.

— Εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν Πανεπιστήμιον τῆς Πενσιλβανίας
πρόκειται νὰ ἐδρυθῇ θέσις καθηγητοῦ τῆς δημοσιογραφίας.

— Ἐν Καταλωνίᾳ τῆς Ἰσπανίας ἐξεργάγησαν παραχρᾶ
πολλῶν χωρικῶν ἀρνηθέντων νὰ πληρώσωσι φόρους.

— Ἡ παραγωγή τῶν πετρελαίων ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείας
εὐρίσκει ἐπικινδύνον ἀνταγωνιστὴν ἐν Ρωσίᾳ, ὅπου
ἐπίσης γένησεν ἡ παραγωγή τοῦ πετρελαίου.

— Ἐν Ρωσίᾳ νήμοι εἰδικοὶ προνοοῦν περὶ τοῦ δρου τῶν
ἐργασίμων ὡσὺν διὰ τοὺς ἀνδρας, ὡς καὶ διὰ τὰς γυναῖκας
καὶ τὰ παιδιά.

— Ἐπίσης πλείστα γεωργικὰ καὶ κτηνοτροφικὰ σχολεῖα
ἰδρύθησαν πενταχῶς τοῦ ρωσικοῦ κράτους, αἱ δὲ καὶ καὶ
Τράπεζαι, πρὸς ὑποστήριξιν κυρίως τῶν χωρικῶν, πληθύνον-
ται ὁλον ἐν τῇ Ρωσίᾳ, ὡς καὶ τὰ ταμεῖα τῶν ἀλλο-
λοβοθητῶν μεταξὺ τῶν λαϊκῶν καὶ τῶν ἐργασιῶν τάξεων.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἀπεφάσισε νὰ καταρ-
γῆσιν τὰς φυλακὰς Χαλκίδος, περὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως
τῶν ἐποίων τόσα τοσίκαι ἐγράφησαν. Ἐκ τῶν κρατουμένων
ἐν αὐταῖς 80 μετέχθησαν εἰς τὰς φυλακὰς Αἰγίνης, οἱ δὲ
λοιποὶ εἰς τὰς τοῦ Ναυπλίου.

— Δὲν ἐπερατώθησαν ἀκόμη αἱ ἐν τῇ Βουλῇ ἐργασίαι
τῶν πρὸς ἐξέλεξιν τῶν ἐκλογῶν Τμημάτων. Ὁ παριστά-
μενος εἰς τὰς συνεδριάσεις αὐτῶν οἰκτεῖται τοὺς ἄνδρας τοῦ ἐν
Ἑλλάδι πολιτεύεσθαι. Ἐκτυλλισσοῦνται ἐκεῖ ἐγκλήματα καὶ
αἰσχρὰ, πρὸ τῶν ἐποίων θλῆρῶν καὶ ἀνθρώπων τῆς ἐσχά-
της ἠθικῆς ὑποστάθμης. Καὶ ἐνιαχοῦ μὲν δείκνυνται οἱ κριταὶ
ἀμερόληπτοι ἀλλὰ καὶ δὲ αἱ κομματικαὶ συμπάθειαι καὶ ἀντι-
πάθειαι εἶνε κατάφαροι ἀπροκαλύπτως ἐκδηλούμεναι. Καὶ αἱ
ὁμοίαι καταγγελίαι οὐδένα συγκινοῦσι προκειμένου περὶ φί-
λων, συνταράσσουσι δὲ μόνον ὅτι πρόκειται περὶ ἐχθρῶν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Σπεύδων ὡς ἀνεχώρησεν εἰς Πάργον, ὅτε ἐτυπούτο τὸ τέ-
ταρτον τυπογραφικὸν φύλλον τοῦ Β' τόμου τῆς ἐφημερίδας
μου εἰς τὰ Κυριακὰ Εὐαγγέλια καὶ τὰ τῶν ἐπιστήμων
ἑορτῶν, ἠναγκάσθη ὡς ἀρκεθῶ εἰς μίαν μόνον διάρθρωσιν.
Ἄτυχως ὁ τυπογράφος δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοῦ τῶν σχετικῶν
σημείων εἰς τὰ ὅποια ὑπεδεικνύετο ἡ ἀφαίρεσις σειρῶν τινῶν ἐν

ἀρχῇ τῆς ἐφημερίδας καὶ ἀναπτύξεως τοῦ Εὐαγγελίου τῆς
ἐκτῆς Κυριακῆς (Ματθ. 9' 1—8). Ἐκ τύχης σήμερον πα-
ρατηρήσας τούτο, ἐπιστῶ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν
ὅπως ἐκ τῶν σελ. 60 καὶ 61 τοῦ εἰρημένου Β' τόμου ἀνα-
γράψωσιν αὐτοὶ εἴκοσι καὶ ἑξ συνεχεῖς σειρὰς, ἀρχομένης ἀπὸ
τῶν λέξεων «ὁ μέγας αὐτὸς κοσμοπολίτης» καὶ πε-
ραιομένης εἰς τὰς λέξεις «δὲν ἔχομεν μόνον τὰ ψυχο-
λογικὰ καὶ ἠθικὰ τεκμήρια».

16 Μαρτίου 1899.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Πᾶς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ
ἔχη ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν Καινὴν Διαθήκην, δηλαδὴ τὴν Ἱε-
ράν του Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγ-
γέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς καὶ
τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀνα-
γνωσκόμενα κατὰ Κυριακὴν Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγέλια.

Κυριακὴ 21 Μαρτίου

Ὁ Ἀπόστολος εἰς τῆς πρὸς Ἑβρ. Ἐπιστ. 8' 14—6.
Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκ. 9' 34—10' 4.

Κυριακὴ 28 Μαρτίου

Ὁ Ἀπόστολος ἐκ τῆς πρὸς Ἑβρ. Ἐπιστ. 5' 13—20.
Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκ. 9' 17—31.

ΟΙ ΔΙΔΑΧΟΝΤΕΣ

ΕἰΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
7—8 μ. μ.

Κυριακὴ 21 Μαρτίου Μιχ. Ι. Γαλανός
Τετάρτη 24 » Κωνστ. Διαλησμάς.
Πέμπτη 25 » Μιχ. Ι. Γαλανός.
Σαββάτω 27 » Μιχ. Ι. Γαλανός.

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης
4—5 μ. μ.

Κυριακὴ 21 Μαρτίου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν τῷ ναφ τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου 7—8

Τρίτη 23 Μαρτίου μ. μ. Ἀρχιμ. Εὐσ. Μιχθόπουλος.

Ἐν τῷ ναφ τῶν Ἀσωμάτων 7—8

Πέμπτη 25 Μαρτίου Ἀρχιμ. Εὐσ. Μιχθόπουλος.

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς 7—8

Σαββάτω 27 Μαρτίου Ἀρχιμ. Εὐσ. Μιχθόπουλος.

Ἐν τῇ Λαϊκῇ Σχολῇ Οἰκονομίας 7 1)2—8 1)2
(παρὰ τὸν Σταθμὸν Μακρυγιάννη)

Πέμπτη 25 Μαρτίου Ἀρχιμ. Πανέρ. Δουληγιέρης.

Σαββάτω 27 » Κωνστ. Α. Διαλησμάς.

Ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ 3 1)2—4 1)2

Παρασκευῇ 19 Μαρτίου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιῇ

Κυριακὴ 21 Μαρτίου 4—5 μ. μ. Ἀρχιμ. Πανέρ. Δουληγιέρης.

Τρίτη 23 Μαρτίου 7 1)2—8 1)2 Μιχ. Ι. Γαλανός.

Πέμπτη 25 » 7 1)2—8 1)2 Ἀρχ. Τ. Ἀναστασίου.

Σαββάτ. 27 » 7 1)2—8 1)2 Δ. Παπαδόπουλος.

Τύποις Α. Ζ. ΔΙΑΛΗΣΜΑ